

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDRADA REZMÜVEȘ

**ÎN
BRATELE
TALE**

**ÎMBRĂȚIȘEAZĂ-MI DEFECTELE
VOLUMUL 2**

EC EDITURA
CELESTIUM

Oradea | 2019

— Hei, frumoaso! Glasul lui Chad mă îndeamnă să mă întorc spre el, zâmbindu-i larg.

— Bună ziua, domnule Raymond! Cu ce vă pot servi astăzi? aleg să-i răspund formal, fapt care-l face să chicotească și să-mi prindă degetele în căușul palmei sale peste pultul înalt.

Îmi indică cu bărbia sticla de coniac din spatele meu, iar eu aprob dând încet din cap. Iau cu grijă un pahar proaspăt spălat și torn lichidul înțepător în interiorul acestuia, strâmbându-mă atunci când aroma puternică îmi invadează simțurile nazale. Mă aplec până la lada frigorifică, scoțând din aceasta două cubulețe de gheață și le permit să se izbească de fundul sticlos al paharului. Chad îmi mulțumește când, stângace, îi așez băutura în față și, la fel de arogant, îmi trimite o beza în aer.

— Cum te simți? mă întreabă el

Întrebarea lui, care ar trebui să fie una cât se poate de normală, îmi străpunge în mod dureros inima.

— Ce face Elena? schimb eu subiectul, scuturând din cap. Cum este facultatea?

Cum te descurci în lipsa ei? Spune-mi, Chad! Te implor, învață-mă cum să fac față absenței, căci simt că ajung să cedez doar gândindu-mă la acei ochi glaciali pe care mă chinui în fiecare secundă a zilei să îi uit! Învață-mă să mă iubesc pe mine mai presus de el, căci în acest moment îmi simt sufletul gol și știu că, de această dată, drogurile sau alcoolul nu îmi vor mai putea fi remediu, ci acestea nu vor face nimic altceva decât să mă silească să îmi amintesc. De atingerile lui. De sărutările pătimașe. De limba lui fierbinte, cercetând fiecare milimetru de piele al trupului meu. De el, cel care m-a părăsit!

Oare tu simți? Simți cum, cu fiecare secundă în care ea nu îți este aproape, inima ți se despică în mii de bucăți? Căci a mea este pe cale să se desfacă în totalitate, iar eu nu sunt capabilă să lipesc toate acele bucățele minuscule la loc și, poate, nici nu vreau să o fac. Poate că vreau să simt durerea doar pentru a-mi reaminti că,

într-o zi, am simțit iubirea, acel sentiment magic care îți oferă aripi și le deschide larg spre înaltul cerului. Țineam stelele în palmă, scăldându-mă în albastrul senin al privirii sale. Țineam luna în brațe, coborându-mi mâinile pe trupul său perfect. Îl țineam pe el în suflet, în inimă și în minte și îi atingeam buzele pline chiar dacă reușeam să o fac și doar pentru câteva secunde.

Închid ochii când veșnicul junghi din inimă îmi reamintește că el este încă acolo. Îi deschid cu greu, pierzându-mă în intensitatea acelor două pajiști verzi din fața mea. Îmi frec puntea nasului cu dosul palmei doar pentru a evita întrebările care i se reflectă atât de clar în privire lui Chad și, fără a sta prea mult pe gânduri, dau lichidul arzător din paharul acestuia pe gât.

Te-aș putea minți că sunt bine, Chad, sau ți-aș putea spune adevărul, cu riscul de a fi judecată și de a auzi veșnicul „Ți-am spus eu!”. Aș putea, încă o dată, să îmi deschid sufletul în fața ta sau aș putea lăsa lacătul să ruginească pentru a te împiedica să pătrunzi încă odată în acel loc sacru. Tu ce ai face în locul meu? Ai dărui pe tavă tot ceea ce a mai rămas din tine unui străin? Căci asta ai devenit, deoarece lipsa ta îndelungată mi te-a șters din sufletul meu.

— Încă speră să o urmez, vorbește el, făcându-mi semn să-i reumplu paharul. Facultatea nu este pentru mine, Mya, nicio dată nu a fost!

Respirația mi se oprește și ultima piesă din puzzle cade răpusă la picioarele mele la auzul alintului. Îmi sprijin palmele tremurânde de pult, în încercarea de a mă menține pe picioare, și inspir lent aerul sufocant în plămâni. Lacrimile îmi invadează privirea pentru a mia oară și, ca de fiecare dată, le împiedic să iasă la lumină, să prindă viață și să mi se scurgă în dăre negre pe chipu-mi vlăguit.

— Nu îmi spune așa, Chad! urlu eu, stârnind interesul câtorva clienți. Te rog, nu îmi mai spune astfel!

— Încă îl mai aștepți?

Nu are nevoie de un răspuns la întrebarea sa prostească, pentru că simpla mea înfățișare îi aduce la cunoștință ceea ce își dorește cu înverșunare să afle. Îi pune, practic, la picioare fiecare lucru

nerostit de gura-mi păcătoasă. Îl simt încordându-se cu toate că privirea mea este îndreptată undeva în spatele său, privind spre acea ușă transparentă și rugându-mă ca el, stăpânul inimii mele, să apară, să îmi zâmbească din spatele ei și să aștepte cu brațele deschise ca eu să o zbughesc înspre el.

— După tot ce ți-a făcut?! rostește Chad cu glasul plin de nervozitate. Te-a abandonat, Maria! La naiba, te-a lăsat de una singură atunci când aveai cea mai mare nevoie de el!

— Și tu? Îl înfrunt eu, strâmbându-mă caraghios. Dacă ești de părere aveam nevoie disperată de cineva, de ce nu ai rămas tu, Chad? De ce ți-ai luat tâlpășița fără a-mi adresa măcar o scuză? Era prea mult? Durerea mea era prea mult pentru tine?

— Nu, îmi răspunde el prompt, negând vehement din cap. Însă nu voiam să văd cum cedezi! Nu voiam să te privesc și să nu te mai recunosc, Maria! Nu puteam să... să stau lângă tine și să pierd lupta!

— În schimb, ai ales să nu lupți deloc, îi răspund la rândul meu, ridicând simplu din umeri.

Prind între degete micuțul carnețel de pe măsuta din spatele meu și mă îndrept înspre cei doi adolescenți care tocmai trec pragul cafenelei tatălui meu. Viața mea s-a schimbat în totalitate din momentul în care, cu bagajul într-o mână și inima mea în alta, Hades a părăsit apartamentul nostru. Fiecare colțișor al acelui loc îmi amintește de el. Pernele pufoase încă îi poartă parfumul, iar așternuturile mențin vie aroma trupurilor noastre.

Zâmbesc în fața clienților, la fel cum o fac și în fața celor pe care îi consideram cândva prieteni. Râd cu gura până la urechi în timp ce picături de sânge mi se preling pe stern și coaste. Atât de chinuitor de lent, încât chiar și propria-mi respirație îmi provoacă durere. Sunt eu, nu Maria cea din trecut, nu cea de acum câteva luni, ci una care a descoperit iubirea și a pierdut-o la fel de repede precum a găsit-o. Sunt eu, acea Maria incapabilă să mențină persoanele iubite alături de ea. Însă, probabil, odată cu trecerea timpului, simt că am devenit mult mai puternică.

Nu mai plâng în miez de noapte, nu îi mai șoptesc numele în spatele ușii casei noastre, sperând ca el să îmi deschidă. Nu îi mai port tricoul și nici măcar nu îi mai folosesc parfumul. Nu mai eliberez strigăte desperate în spatele pereților cabinei de duș și nici nu îmi mai arăt suferința, cu toate că ea îmi macină sufletul în fiecare secundă a vieții, la fiecare clipire, inspirație și expirație.

Sunt bine! Îmi repet în mod obsesiv în minte atunci când genunchii mei instabili sunt pe cale să cedeze. *Sunt bine!* Îmi spun atunci când pozele cu noi doi parcă ne plâng de milă. Însă, ce înseamnă cu adevărat să fii bine? Ce înseamnă binele? Doar o altă bătălie pierdută împotriva răului? Am încetat de mult să îmi mai pun aceste întrebări, căci numele lui îmi răsună cu putere în minte și toracele meu beneficiază de încă o cutremurare.

— Trebuia să te uit, îmi aduce Chad la cunoștință de îndată ce ajung în dreptul lui. Eram nevoit să o fac, căci, altfel, trupul meu avea să cedeze.

Eliberez un râset fals și îmi scutur capul în mod dezaprobat.

Știi de câte ori am cedat eu, Chad? Știi de câte ori moartea mi-a bătut la ușă și, ca un copil speriat, mi-am ascuns chipul sub căldura cuverturii? Știi de câte ori am așteptat, cu lacrimi pe obraji, ca cineva să mă salveze din propriul infern? A fi înger este simplu, însă, atunci când devii un supus al iadului, fumul gros de la focul ce îți pârlă pielea te înconjoară.

Mi-au rămas cicatrici imposibil de zărit cu ochiul liber, însă, dacă le permiți mâinilor tale să îmi atingă în treacăt corpul, îmi vei simți tremurul oferit de fiecare pată neagră din sufletul meu. Vei simți rănile nevindecate sub buricele degetelor, iar atunci când îți vei privi palmele, sângele meu îți va păta pielea. Îmi vei simți durerea și, atunci, neputincios, vei elibera un țipăt îndurerat, așa cum am făcut și eu de atât de multe ori!

— Vei fi bine, îmi spune sigur pe el și pufnesc cu reproș. Îți vei reveni, Maria! Poate nu astăzi, nici mâine, însă, într-o zi, tot acest chin nu va fi decât o amintire urâtă.

Cum ar putea deveni experiența mea o simplă amintire când aceasta este legată de el? De cel care a readus soarele în viața mea și l-a lăsat să apună înainte de a răsări cu adevărat. De cel care mi-a oferit viață doar pentru a mă ucide cu propriile sale mâini, acele mâini care altădată îmi mângâiau chipul, îmi ștergeau lacrimile și îmi țineau mâinile strânse între ele. În acele mâini calde și blânde, capabile ca, doar cu o atingere, să spulbere tot ceea ce am clădit, să îmi dărâme fortăreața și să se readăpostească în locul care-i este destinat.

Habar nu ai ce vorbești, Chad, căci, dacă ai ști, nu mi-ai adresa aceste cuvinte care mă dezarmează întru totul! Nu îmi fura gloanțele când arma nu îmi aparține! Nu mă înjunghia pe la spate doar pentru a beneficia de suferința mea! Ți-o ofer pe toată, Chad! Ia-o, strânge-o în pumn și fă-o țândări, căci eu nu sunt capabilă să îi fac față! Nu mai sunt capabilă.

Îl privesc în timp ce îmi întoarce spatele și îmi trag nasul în momentul în care el dispare în spatele ușilor sticloase. Ochii mei coboară privind spre pult, ajungând până la paharul pe care buzele sale le-au atins, și înghit încă o dată în gol, când stomacul mi se strânge ghem la amintirea sărutului său. Imaginea mi se oglindește în acea bucată de sticlă cu miros puternic de alcool. Îmi văd chipul uniform. Distrus. Așa cum este la interior.

Exteriorul mi-a rămas neschimbat, în ciuda faptului că, de multe ori, cu foarfeca între degete, îmi jur o schimbare suficient de puternică încât să îmi acopere imperfecțiunile cauzate de cel pe care îl declar sufletul meu pereche. Însă, nimic nu are puterea de a reumple acel gol pe care îl resimt în fiecare secundă. Acea lipsă a lui care mă nimicește și mă aduce la limita dintre nebunie și obsesie.

În fond, nu există dragoste fără un strop de obsesie. Acea obsesie nebună care te obligă să îl pui pe celalalt pe primul loc. Să îi oferi tot ceea ce îți aparține, căci, pentru acel zâmbet în colțul gurii, ai putea muta chiar și soarele de pe cer. Ai face astfel doar pentru a simți atingerea lui caldă pe trupul tău înghețat. Ai muta

cu mâinile goale munții din loc, dacă ei ar sta în calea privirii sale. Te-ai arunca în gol, cu o încredere absurdă că el va fi acolo jos, pregătit să te prindă în brațele sale puternice.

Exact asta am făcut, Hades iubitule! M-am aruncat în gol cu brațele larg deschise și trupul tremurând. Simțeam aerul rece pătrunzându-mi prin piele și zdruncinându-mi oasele. Aveam ochii închiși și, deși acela avea să îmi fie sfârșitul, zâmbeam. Zâmbeam crezând că voi pica în brațele tale precum o pană purtată de vânt, însă, în schimb, ai ales să mă lași pradă durerii. Trupul mi se izbea de asfaltul dur, iar sunetul oaselor mele frânte îmi răsuna în timpane alături de țipătul care îmi striga dorul.

Încă zâmbesc atunci când, de nicăieri, tu îmi invadezi mintea, atunci când îți simt atingerea în miez de noapte, doar imaginându-mi că îmi ești alături. Încă te simt bătând înăuntrul meu. Încă te văd gătindu-mi în costumul creat din propria ta piele și încă, în mod inconștient, îmi îngrop nasul în perna care îți poartă parfumul. Îmi promit în fiecare seară că voi păstra distanța de acea parte de pat, acea parte atât de rece fără de trupul tău care să o încălzească.

Încă zâmbesc, Hades! Însă o fac cu lacrimi în ochi. Zâmbesc așa cum zâmbeam altădată. Așa cum zâmbeam înainte să te iubesc. Înainte să te am și să mă ai. Înainte să îmi juri că nu vei pleca. Înainte ca tu, iubitule, să îmi luminezi viața și să alungi norii de pe ceru-mi senin. Ghici ce, Hades?! Atunci când ai plecat, nu doar că i-ai readus înapoi, ci m-ai silit să mă pierd în furtuna lacrimilor mele.

Întrucât...

M-am distrus pe mine, încercând să îmi vindec sufletul și inima...

Sunt singură și, în același timp, înconjurată de un ocean de persoane. Însă, ce folos, căci toate sunt reci și nu ar putea înlocui nici măcar pentru o secundă acele două brațe calde, capabile să îmi dezghețe inima la infinit! Ce rost are? Ce rost au toate astea?! Toate cuvintele, toate gândurile, toate sentimentele, când nu ai cui să i le împărtășești?! Când ești mai mult singură decât alături de cineva... Când sufletul îți plânge constant în loc să râdă cu lacrimi de fericire.

Tristețea se poate defini în atât de multe feluri, în atât de multe cuvinte, pe când iubirea... Cum am putea noi, simplii slujitori ai acestei lumi, să descriem un sentiment atotputernic? Un sentiment capabil să ucidă. Să se hrănească din fiecare fibră a corpului tău, până când devii fragil, slab și intangibil, căci, odată simțită suferința, orice alt sentiment pare infim. Atât de nesemnificativ, atât de ușor de digerat. Am fugit o viață întreagă de dragoste, de persoane, însă, de fapt, trebuia să fug de suferință. De durere și de lacrimi. Trebuia să fug de el, înainte ca brațele lui să mă cuprindă în ale sale cu căldură.

Stau pe aceeași bancă, în fața aceleiași gări în care, pentru ultima dată, i-am privit irisurile pătrunzătoare, oferindu-i toată dragostea mea, umplându-i sufletul, în timp ce el nu a făcut nimic altceva decât să mă pustiască, să mă lase mai goală ca niciodată pe interior. Atât de expusă și de înghețată!

Soarele strălucește pe cer, încălzind întregul oraș Spokane, însă, nu îmi aduce niciun fel de fericire, căci nu reușește să îmi ajungă la suflet și nu poate să încălzească singurul lucru care a înghețat în urma frigului sufletesc. Golul din stomacul meu mi se mută mai sus, în torace, acolo unde el ar fi trebuit să fie prezent, acolo unde numele lui răsună la fiecare bătaie puternică, la fiecare glas bărbătesc auzit.

Privesc trenurile trecând și zadarnic număr fiecare vagon, așteptând ca dintr-unul să iasă el zâmbind, să își deschidă larg brațele și să îmi permită să mă cuibăresc acolo pentru tot restul vieții mele, căci nu aș fi capabilă să îmi dezlipesc urechea de acel piept cald, de acel sunet nesemnificativ pentru unii, dar care, pentru mine, înseamnă totul și încă un pic în plus. O nouă șansă la viață. Fără obstacole care să ne iasă în cale, fără persoane de care să ne ferim și, cel mai important, fără rețineri.

Închizând pentru câteva clipe ochii, prin minte mi se derulează toate momentele trăite în cele trei luni petrecute împreună. Fiecare secundă, fiecare minut, fiecare săptămână. Îmi amintesc certurile noastre banale, care se sfârșeau așa cum de mult îmi

doream, cu noi goi, în patul din apartamentul nostru. Acel apartament pe care încerc cu vehemență să îl evit acum. Acel loc plin de el, de mine, de noi. De tot ceea ce am pierdut...

Picioarele par a avea voință proprie, iar cu fiecare tren oprit la doar câțiva metri de mine, alerg într-acolo și aștept. Aștept până când toți pasagerii coboară rând pe rând, pentru a mă convinge că el n-a venit nici în această zi. Și pentru ce ar mai face acest lucru? Căci avusese cinci luni la dispoziție, iar el... El le-a irosit pe toate și, în ciuda cuvintelor mele, nu s-a întors sau, cel puțin, nu la mine. Încerc cu desăvârșire să alung într-un colț întunecat al minții mele gândurile sumbre. Încerc fără reușită să nu mi-l imaginez alături de altcineva. Alături de o persoană capabilă să îi alunge suferința, întrucât... Eu nu am fost suficient de bună. Nu am fost de ajuns și, probabil, nici nu voi fi vreodată.

Acel sentiment de neputință îmi macină trupul, supunându-l astfel torturii. Genunchii au încetat să îmi tremure, iar, într-un final, am încetat să mă ridic de pe banca înfierbântată de razele soarelui, așteptând ca el să apară de după colț. Mă ridic stângace și, inspirând adânc aer în piept, îmi netezesc blugii bleumarin cu palmele și arunc o ultimă privire în urmă. Însă, viața nu este asemeni celei din filme, iar el nu apare cu un buchet imens de flori. Cel puțin, nu în această zi caldă de aprilie. Un zâmbet timid îmi apare în colțul gurii la vederea barmanului micuței cafenele a gării și mă așez exact în același loc ca de fiecare dată. Fără a-mi adresa vreun cuvânt, Ethan îmi plasează în fața ochilor ciocolata caldă și îi mulțumesc cu o simplă aplecare a capului.

— *Știu exact de ce ai nevoie, îmi spusese el în urmă cu un an, arătându-mi dantura sa perfectă.*

— *Mă îndoiesc, îi răspunsesem eu tăios, strângându-mi mâinile la piept. Și, oricum, nu am nevoie de nimic din ce mi-ai putea oferi tu!*

El eliberase un râset răgușit și se întorsese cu spatele. Luase de pe raftul din spatele său un pahar înalt și turnase în el micuțul praf ciocolatiu. Fiecare acțiune a sa părea stângace, de parcă abia începuse să lucreze în acel loc, de parcă privirea mea îi ardea ceafa... Însă,

chiar dacă îl priveam, gândurile îmi zburau departe, iar imaginația mea obosită îi înlocuia chipul cu un altul. Unul drag mie, unul pentru care aș fi fost capabilă să străbat întreaga lume. Mi-a așezat în față paharul aburind, iar eu m-am încruntat înainte de a-l apuca între degete.

— Ciocolată caldă primăvara? L-am întrebat eu suspicioasă, scăpând un chicotit.

Un simplu chicotit fusese capabil să îmi umple șira spinării cu șocuri electrice, căci uitasem modul în care acel sunet mi se desprindea de buze. Uitasem cum pieptul îi vibrează în urma acelei zdruncinături și, cel mai important, uitasem cum buzele mele se arcuiesc în sus într-un zâmbet tâmp și nelalocul lui. Ethan ridicase din umeri și îmi adusese la cunoștință pe binecunoscutul lui ton răgușit:

— Anotimpul este nesemnificativ în comparație cu această băutură!

— De ce spui asta? îl întrebam, dornică să aflu secretul din spatele băuturii fierbinți.

— O băutură caldă reușește, timp de câteva secunde, să încălzească chiar și cel mai înghețat suflet, și cred că tu ai mare nevoie de asta! îmi vorbise el, clipind lent în timp ce parcă citea prin mine. E din partea casei! adăugase la sfârșit, iar apoi, ca și cum nici nu am fi vorbit cu câteva secunde în urmă, mă ignorase pentru tot restul serii.

Prezent

— Am pierdut șirul zilelor de când continui să vii aici în fiecare seară și să privești, pierdută, mersul trenurilor prin geam, îmi vorbește el, iar eu îmi ridic privirea, căutând ochii săi de culoarea alunei.

— Un an, îi spun eu. Vin aici de un an și câteva luni, dar cine mai stă să numere?

— De ce?

Respect pentru oameni și cărți

— Pentru că aștept!

— Ce aștepți, Maria?

— Nu ce, ci pe cine, Ethan! *Pe el*. Îl aștept pe el în fiecare clipă a vieții mele!

— Uneori, așteptarea nu își are rostul, îmi spune el, așezându-se pe scaunul dinaintea mea. Ești prea tânără și frumoasă ca să aștepți în zadar o persoană care, cel mai probabil, nu se va mai întoarce vreodată. Știu, este dureros ca, timp de câteva secunde, să te gândești la această posibilitate, căci ea există, nu—i așa, Maria? Vii aici, te așezi exact la ultima masă, cea care are priveliște spre gară și pur și simplu... Aștepți! Aștepți ca el să se întoarcă și, în același timp, te întrebi dacă o va face. Uneori este mai bine să eliberezi persoanele din propria minte, să le dai drumul. Uneori, este mai bine să te eliberezi pe tine din strânsoarea malefică a descumpănirii.

Îmi trag nasul și îi permit privirii să mângâie fiecare obiect al încăperii, chiar dacă, în sinea mea, știu că a rămas neschimbată. Aceleași mese rotunde din lemn așezate la o distanță considerabilă una de alta. Patru scaune negre sunt așezate în jurul fiecăreia, neoanele luminează slab încăperea, iar direct în fața, lângă ușă, pultul alb tronează.

Aud sunetele tastelor casei de marcat și mă concentrez pe fiecare ticăit, încercând să alung cuvintele lui Ethan din propria-mi minte. Țintesc rafturile pe care câteva cărți vechi sunt frumos așezate și mă întreb în mod obsesiv dacă trăirile altor personaje ar fi capabile să mă scutească, pentru câteva momente, de durerea-mi insuportabilă.

— Poate că ai dreptate, aleg să îi răspund, privindu-mi oja albastră de pe unghiile-mi lungi. Dar cum aş putea? Cum aş putea să-i dau drumul unei persoane care nu mi-a aparținut niciodată? Cum aş putea să șterg amintirile? Să nu îi mai aud obsesiv glasul strigându-mi numele în miez de noapte? Cum aş putea eu să îl împiedic să îmi tulbure visele? Cum aş putea trăi dacă aş fi nevoită să îmi smulg inima din piept?